

РЕШЕНИЕ

№ 3788

гр. София, 05.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 15.05.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **3838** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на С. А. А., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на И., против Решение № 257/22.02.2013 г., издадено от Председателя на Държавната агенция за бежанците /Д./ при Министерския съвет, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен поради допуснати съществени процесуални нарушения и противоречие с материалния закон. Твърди се, че административният орган не е обсъдил всички релевантни факти и обстоятелства, касаещи личната бежанска история на жалбоподателя. Жалбоподателят релевира довод за немотивираност на оспорения акт и нарушение на чл.75, ал.2 ЗУБ. Поддържа, че не са взети предвид тълкуванията, дадени в т.т.196 и 51 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец на Службата на Върховния комисариат за бежанците към О. /В.-О./. В жалбата се сочи, че съгласно Меморандум на В.-О. от 24.04.2009 г. обстановката в И. се характеризира с ширещо се повсеместно нестихващо насилие, което не е взето предвид от административния орган.

Ответникът чрез процесуалния си представител юрк.С. оспорва жалбата като неоснователна.

Представителят на Софийска градска прокуратура заявява становище, че жалбата е неоснователна и предлага да бъде оставена без уважение.

Съдът, след прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства,

доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Молбата на жалбоподателя, въз основа на която е образувано административното производство, е повторна и се явява последваща по смисъла на §1, т.6 от ДЗ на ЗУБ. Първата молба за предоставяне на закрила С. А. А. е подал на 22.03.2010 г. С решение № 203/11.05.2011 г., издадено от Председателя на Д., е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут. Това решение е потвърдено от АССГ с влязло в сила решение № 4170/13.09.2011 г. по адм.д. № 6076/2011 г.

С молба рег.№ 97 от 04.12.2012 г. чужденецът С. А. А. е поискал предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут. В съставения на същата дата регистрационен лист е отразено, че той е [дата на раждане] , гражданин на И., арабин, с постоянен адрес в [населено място], обл.Д., мюсюлманин-сунит, владее арабски език, неженен, с основно образование, по професия фризьор.

В интервюта от 04.12.2012 г. и 08.01.2013 г. жалбоподателят заявява, че е напуснал И. на 06.09.2006 г. легално, с международен паспорт, като се е установил в С.. В [населено място] е работил като фризьор до 14.02.2010 г. В С. се чувствал несигурно, тъй като заплашвалите го групировки имали представители и в тази страна. Напуска легално С. и отива в Т.. Осем дни е бил в [населено място], след което през м. февруари 2010 г. влиза нелегално в Р. Б.. Напуснал И., защото бил заплашван от армията на М., тъй като не подстригвал по ислямски без модерни прически. В предишни интервюта от 2010 г. жалбоподателят дава противоречиви отговори за това присъствено или по телефона са заплахите, дали тези заплахи са отправени от армията на М. или от хората на М. Ал А.. Като друга причина за заплахите посочва любовна връзка с жена-шиитка, което обстоятелство обаче не е съобщил в предишните си интервюта. Не е бил преследван от органите на властта в И., не е членувал в политически партии, не е бил арестуван или осъждан.

По делото са представени Справки, вх.№ 01-4223/15.08.2012 г. и вх.№ 01-2551/04.09.2012 г. относно ситуацията в И.. В справките е отразено, че в тази страна има подобрение в областта на сигурността и услугите, въпреки заплахите от отделни терористични актове. От април 2011 г. се наблюдава увеличение на броя на завърналите се в И. граждани, което говори за подобрение на обстановката в страната. Проблем остават бомбените атентати след изтеглянето на американските войски. Несигурна е обстановката в М., К. и провинция Д., където все още има чести актове на насилие и терор. Наблюдава се устойчив спад на инфлацията от 2006 г. насам.

В становището от 11.01.2013 г. експертът при РПЦ-С. предлага на жалбоподателя да бъде отказан статут на бежанец или хуманитарен статут.

С обжалваното решение председателят на Д. приема, че не са налице материалноправните предпоставки за предоставяне на исканата закрила, тъй като посочените от жалбоподателя заплахи са във връзка с упражняваната от него професия и от личен характер – любовна връзка, като те не са свързани с раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение. Жалбоподателят не е имал проблеми с официалните власти на И. и срещу него не са предприемани никакви конкретни мерки, които да са сочат на риск от посегателства по смисъла на чл.9, ал.1, т.т.1 и 2 ЗУБ, т.е липсват предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут.

Решението е съобщено на жалбоподателя на 05.03.2013 г. с участието на преводач. Жалбата, въз основа на която е образувано настоящето производство, е депозирана в

администрацията на ответника на 15.03.2013 г.

При така установените факти, като извърши по реда на чл.168, ал.1 АПК цялостна проверка за законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 АПК, Административен съд София-град достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в законоустановения срок от активно легитимирано лице, имащо правен интерес от оспорването на процесното решение.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно тълкуване и прилагане на материалноправния закон, в установената от закона писмена форма и същото е съобразено с целта на Закона за убежището и бежанците.

Правилен е изводът на административния орган за липсата на материалните предпоставки на чл. 8 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец на търсещия закрила чужденец. Статут на бежанец в Р. Б. се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. Съгласно чл.8, ал.4 и 5 ЗУБ преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтораемост, като действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, В рамките на проведените интервюта на търсещия закрила чужденец е предоставена възможност да посочи и обоснове причините, поради които е напуснал страната, в която живее, и нежеланието му да се върне в нея. Жалбоподателят е категоричен, че не е имал проблеми с властите в И., не е бил член на политическа партия, не е бил преследван, не е бил арестуван и не е бил обект на репресии, като репресията да се основава на неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение. Не е напуснал страната принудително. Изложените от жалбоподателя причини за доброволното му напускане сочат, че това е по съображения от битов характер и свързани с упражняваната от него професия, поради което не са налице предпоставките на чл.8, ал.1 ЗУБ за предоставяне статут на бежанец.

Правилен е и изводът на решаващия орган за липсата на материалноправните предпоставки за предоставянето на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9 ЗУБ. Този статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне страната, тъй като в нея е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Даденото с Решение от 17.02.2009 г. по дело С-465/07 С. /понастоящем - Съд на Европейския съюз/ тълкуване на член 15, б. "в" от Директива 2004/83, във връзка с член 2, б. "д" от същата не обосновава наличие на основания за предоставяне на хуманитарен статут. Според решението на Общността съд текстът на чл. 15, б. "в" трябва да се тълкува в смисъл, че, дори да не представя конкретни доказателства или представените да не са достатъчно убедителни, "съществуването на заплахи може по изключение да се счита

за установено, но само когато "степената на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидирана закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи". Спрямо жалбоподателя не е налице заплаха поради ситуация на безогледно насилие в държавата му по произход. Безспорно обстановката в И. е напрегната и динамична. Многобройни са делата на лица, търсещи закрила от И.. От съществено значение е дали понастоящем ситуацията в И. се определя като ситуация на вътрешен въоръжен конфликт, за каквато се отнася задължителното тълкуване на нормата на чл. 15 от Директива 2004/38 ЕО. В тази връзка ситуацията следва да се отчита такава, каквато е към момента на решаване на спора. Сигурността на държавата по произход е динамично понятие и непрекъснато се променя, като доказателствата за действителното положение, от което да се направи извод за сигурността за живота на търсещия убежище, следва да са актуални. От приложените справки от Дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и Европейски бежански фонд“ на Д. и последните данни за ситуацията в И., не може да се направи категоричен извод за наличие на вътрешен въоръжен конфликт по смисъла на чл. 9 от ЗУБ. Изхождайки от дефиницията на понятието "война" съгласно международното право и относимостта му към положението в И., случващите се частични въоръжени конфликти не могат да се разглеждат като наличие на война. Макар и нестабилна, страната не е в гражданска война, военните действия на обединените въоръжени сили са преустановени. Очевидно в И. се наблюдават спорадични актове на насилие и вътрешен безпорядък, но е постигнат и значителен напредък в процеса на възстановяване на държавността. Предвид това, че ситуацията в И. не достига до границите на въоръжен конфликт и поради липсата на тежки лични заплахи във връзка с такъв, не се установяват предпоставките на чл.9, ал.1 ЗУБ. Жалбоподателят не е женен, поради което спрямо него не са налице предпоставките за предоставяне на статут по чл.8, ал.9 и чл.9, ал.6 ЗУБ. Посочените от жалбоподателя мотиви за желанието му да остане да живее в Р. Б. не могат да бъдат охарактеризирани като хуманитарни с оглед предоставянето на статут по чл.9, ал.8 ЗУБ.

По тези съображения съдът приема, че обжалваният административен акт е законосъобразен, а подадената срещу него жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

Мотивиран от изложеното, на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 20 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. А. А., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на И., против Решение № 257/22.02.2013 г., на Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет .

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис да се изпрати на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: